

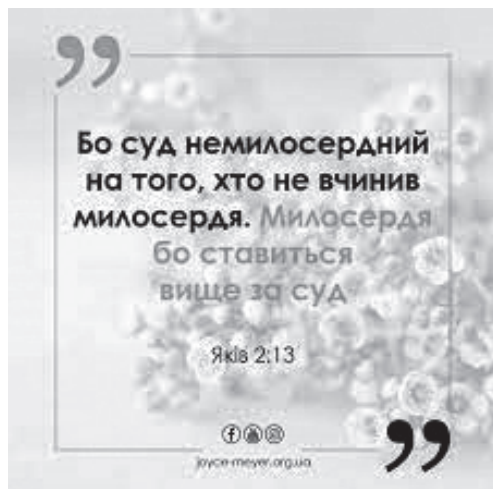
НЕБЕСНА КНИЖКА

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 12(104)
1.12.2021 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

ЗАКОНОДАВЕЦЬ І СУДДЯ

«Правий суд – це радість праведному, а страх лиходієві» (Пр. 21:15).

У книзі Еклезіяста, яка складена із мудрих висловів наймудрішого із усіх царів світу – Соломона, записане таке життєве спостереження: «Ще ж бачив я під сонцем: де б мала правда бути, там кривда, де б бути правосуддю, там беззаконня.» (Екл.3:16). Хоча суд створений як інстанція для відновлення справедливості, в реальності дуже часто саме справедливості там і не знаходиться. Найбільше люди нарікають на владу, закони та суди. «Закон, що дишло, – куди повернув, туди й вийшло», – говорить давня народна приказка. Чому так відбувається у житті? Це тому, що грішних людей, позивачів та відповідачів, судять такі ж грішні люди – судді. Через те і важко знайти правду. В Україні, наприклад, державна влада здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Функція судової влади – охороняти права та інтереси громадян, охороняти правопорядок від злочинних та інших правопорушень, контролювати, щоб діяльність державних органів не виходила за правові межі. У світі законодавчі і судові органи розділені між собою через необхідність контролю, щоб не допустити зловживань і забезпечити функціонування обох систем. Такий порядок являється необхідністю через людську гріховну природу.

Інститути влади, що існують у світі, являються певним відображенням Божих основ управління всесвітом. Справжнім Засновником та Автором законодавчої і судової системи є Творець. Він же Сам і являється Єдиним Законодавцем та Суддею, і може бути Ним одночасно, бо, на відміну від людей, Він Непідкуп-

ний і Справедливий. Але окрім того, Господь ще й Милостивий та Довготерпеливий. Він не спішить звершувати суд. Слово Боже часто наголошує на цьому: «Суд над лихими вчинками не швидко чиниться; через те й не лякається серце людське робити зло. Та хоч грішник сто разів коїть лихе й перебуває в ньому, але я знаю, що тільки богобійним буде добре, хто Бога боїться і має страх перед ним. А безбожному не буде щастя, і, немов би тінь, недовго пробуде такий, хто не боїться Бога.» (Екл. 8:11–13). Бог відкладає Свій суд зовсім не через те, що не хоче зупинити зло. Він дає можливість людям покаятися та зупинитися. Яскравим прикладом цього є історія міста Ніневії, описана в книзі пророка Йони. Чаша гріхів і беззаконь жителів цього міста переповнилася, і Бог мав звершити Свій справедливий суд. Але перед цим Він послав до міста пророка Йону, щоб попередити Ніневію про Божий гнів за гріхи жителів. Ніневітяни повірили Божому попередженню, почутому через пророка. Правитель міста оголосив загальний піст та жалобу перед лицем Господа, кажучи: «Хто знає, може Бог ще змилосердиться й відверне від нас жар гніву Свого, і ми не загинемо!». І побачив Бог їхні вчинки, що вони покинули свою злу дорогу, й пожалкував Бог наслати на них те лихо, яке було для них назначене, і не наслав.» (Йони 3:9–10). Так було врятоване від знищення стародавнє велике місто, приблизна чисельність дорослого населення у якому складала 120000. Кожна людина грішить, робить помилки у житті. Якби Бог одразу проливав Свій гнів на нашу неправду, то ніхто б з людей не вижив. Проте, люди, користуючись Божим довготерпінням, продовжують робити зло, але при цьому швидко засуджують інших людей за їх провини, вимагаючи покарання. Слово Боже застерігає нас від цього: «Один Законодавець і Суддя, що може спасти і погубити. А ти хто, що осуджуєш ближнього?» (Як. 4:12). Як Бог спасає тих, хто підкоряється Його Закону, так і готує суд для непокірних.

Перший Закон був даний Богом єврейському народу, який Бог обрав для того, щоб через цих людей дати у світ Спасителя людства. Перше законодавство було викладено через Мойсея. Воно було цілісним – містило духовні закони та грома-

дянське законодавство: конституційне, правоохоронне, судове, військове і навіть медичне із санітарними нормами. Це законодавство регулювало усі сфери життя нації. Відповідно, були передбачені судові органи, які притягували до відповідальності за порушення законів. Але такий Закон не звільняв людей від зла, не змінював їх внутрішню гріховну сутність. Він лише оберігав вибраний Богом народ від духовного занепаду і фізичного знищення. Ніхто не міг на сто відсотків виконати цей Закон, бо Закон духовний, а людина тілесна, поневолена гріхом. Але коли виповнилася повнота часу, Бог послав у світ Свого Сина, Який виконав цей Закон і дав усім людям, а не тільки євреям, досконалиший Закон, що приніс звільнення від гріховного рабства. Десять Заповідей першого Закону були написані перстом Божим на кам'яних скрижалях. Закон, даний Христом, був написаний Його власною кров'ю, пролитою на хресті, тому Закон Христа незрівнянно сильніший за Закон, даний через Мойсея. Христос Своїм життям заплатив за гріхи всіх людей, світ був відкуплений, і після Христового вознесіння на землю був посланий Дух Святий. Коли людина приймає Ісуса Христа, Закон Божий записується Духом Святим на скрижалях людського серця. Таким чином, Божий Закон починає жити і діяти в серці і в розумі людини, приносячи свободу від зла.

Закон, даний через Ісуса Христа, ще названий законом духу життя, тому що цей закон приносить життя, а не покарання чи смерть. Закон духу життя звільняє нас від дії закону гріха і смерті. Якщо нема порушення закону, то нема причини судити і притягати до відповідальності. Але Слово Боже каже, що хто згрішив в чомусь одному, той стає винним в усьому. Написано, що всі ми багато грішимо, тоді ми всі підлягаємо суду. Але Бог вчить, що коли ми визнаємо свої гріхи й провини, приносимо їх до престолу Божої благодаті, то Бог, який є Вірним і Праведним, прощає нас і кров Ісуса Христа змиває всякий наш гріх. Що означає змиває? Слід розуміти буквально. Як добрі наші вчинки записуються, так і недобрі, гріховні. Але після розкаяння Христова свята кров змиває цей запис так, неначе ми не грішили. Ісус Христос – наш Адвокат, який нас захищає не так, як земні адвокати. Він визволяє кож-

ну людину, яка звертається до Нього за допомогою, від справедливого судового вироку, тому що Він Сам прийняв покарання за вину кожної людини.

Є такий вислів: «Широкосердне покаяння пом'якшує провини». Та Бог пішов набагато далі від людської милості. Слово Боже вчить, що широкосердне покаяння дає прощення в Ісусі Христі та позбавляє від провини. «Бо суд немилосердний на того, хто не вчинив милосердя. Милосердя бо ставиться вище за суд.» (Як.2:13). Але якщо Бог проявляє милосердя до кожної людини, то Він очікує і нашого милосердя відносно інших людей.

Що потрібно робити людині, щоб не потрапити під гнів Божий? Адже від Божого суду не можна ані сховатися, ані відкупитися. Потрібно покоритися Богу, тобто Його Святому Закону. Щоб не порушувати земні закони, їх для початку потрібно знати. Так само нам потрібно знати і Божі закони, щоб не бути порушниками. Якщо без знань правил дорожнього руху виїхати на дорогу, це може коштувати людині життя. Якщо знаєш правила, але не дотримуєшся – така ж небезпека. Тож наскільки важливіше знати і виконувати Божі правила. Вони мають обітницю не тільки для земного життя, але й для вічності.

Кожна людина отримала життя від Творця, і кожна людина обов'язково постане на суд перед Ним. Апостол Іван описав, як це відбуватиметься: «І бачив я великий білий престол і Того, Хто сидів на ньому, від лиця Якого втекла земля і небо, і місця не знайдено їм. Також бачив я мертвих, малих і великих, що стояли перед Богом. І розгорнулися книги, і ще інша книга розгорнулася, що є Книга Життя. І суджено мертвих з того, що написано в книгах, згідно з їхніми вчинками.» (Об. 20:11–12). Всі вчинки і все життя людини записується Богом, ми даватимемо відповідь перед Ним лише за свої діла, а не за інших людей. Через те безглуздо вникати в життя інших, засуджувати їх. Краще осудити самого себе та змінити своє життя відповідно до Слова Божого, щоб не бути засудженим Богом. Поки ми живемо, ми можемо скористатися Божою благодаттю, пізнати Господа як Законодавця нашого життя, і тоді нам не доведеться пізнавати Його як Суддю.

«І як призначено людям раз умерти, а потім суд, так і Христос один раз принесений в жертву, щоб понести гріхи багатьох, а вдруге не для очищення гріха явиться, а для тих, що чекають Його на спасіння.» (Євр. 9:27–28).

Павліна Снівак

2

чи повинен християнин любити усіх людей?

№ 12 (104). 01.12.2021 р.

Як відомо, всі люди різні. І серед людей є ті, які нам імпонують. З ними нам приємно проводити час, ми їх любимо. І проявляти любов до них нам нескладно. І звісно, є люди, які з певних причин нам не подобаються. Є й такі, які нас, м'яко кажучи, дратують, чи ті, які зробили нам боляче. Як щодо них? Коли ми християни, то повинні їх любити? Чи нам достатньо проявляти добре ставлення до них – бо так треба, тобто, ставитися добре, але внутрішньо не любити їх?

Поняття любові знайоме нам з дитинства. Ми знаємо, що таке любов, бо відчуваємо її всередині себе. Якщо запитати дитину в дитсадку «Що ти любиш?», «Кого ти любиш?», то без вагань вона надасть список речей, подій, людей яких вона любить. І коли дитину запитати, з якими емоціями вона пов'язує слово «любов», то однозначно скаже, що з добрими. Дитині не потрібно читати книжок з психології, щоб знати, що таке любов. Вона це вже знає, оскільки любов присутня в її серці з народження. Згадайте своє дитинство – вже в дитячі роки ви знали, що любите їсти, а що ні. З ким любите проводити час, а з ким ні, для кого малюєте малюнок і кого хочете обійняти, а до кого навіть не бажаєте підійти.

Одна дівчинка з моєї групи, де я була вихователем, Єва, якій всього лише шість років, сказала: «Любов – це все, що пов'язано зі словом добре. Любов відсутня в поганому, вона є лише в доброму», при цьому вона пояснила: «любов зникає тоді, коли щось погане торкається її». В цієї дівчинки була подруга, яка дружила з нею до того моменту, поки могла гратися її улюбленою Барбі, та коли лялька загубилася, її подруга перестала з нею гратися і знайшла їй заміну – хлопчика, якому батьки купили новий автомобіль, що керувався за допомогою пульта. Дівчинка пригадує, що подруга насправді її не люби-

ла, а вдавала любов, бо хотіла гратися Барбі. Цієї любові, що була між подружками, торкнулося щось погане – корисливість, і ця любов зникла. До такого висновку дійшла шестирічна Єва.

Любов ніжна, тендітна і руйнується вона легко. Ми, християни, всі чули, що Бог є любов, і нам добре відомо, що ми можемо втратити Бога дуже просто, достатньо людині для цього відвернутися від Нього, Його любові. Тільки якщо говорити про любов Бога до людини, то ми не сумніваємось, що втрата любові можлива лише з нашої сторони, і якщо говорити про любов між людьми, то тут втрата можлива з обох сторін. Що робить їхній шлях до порозуміння в подальшому складнішим. Недарма дорослі кажуть – від любові до ненависті один крок. І недарма через пережитий досвід шлях до любові є дуже довгим. Нелегко полюбити знову того, хто зрадив, хто обманув, хто зробив боляче. Та чи можливо себе змусити, бо так треба?

Удавана любов – не є любов'ю, принаймні з вашої сторони, якщо ви її удаєте, і в той же час удавана любов – є любов'ю зі сторони того, хто повірив вам і полюбив вас у відповідь. Коли ви перестанете любити, бо удавати більше не буде сенсу, то біль відчує той, хто вас щиро любить. І ви відчуєте теж, адже зрадити того, хто вам довіряв. Більш того, удавана любов завдасть шкоди вашому емоційному і психологічному стану – адже та людина, яку ви не любите, буде постійним збудником, який викликати у вас негативні думки. І як вже доказано наукою – спосіб мислення впливає на фізичний стан. Отож, вдавати любов можна, але це шкідливо.

Якою ж є характеристика справжньої любові? Біблія говорить: *«Любов довготерпить, любов милосердствує, не заздрить, любов не величається, не надимається, не поводить нечестно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву,*

не думає лихого, не радіє з неправди, але тішитися правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить. Ніколи любов не перестає! (1 Кор.13:4-8). І в Біблії також написано: «Як хто скаже: Я Бога люблю, та ненавидить брата свого, той неправдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого бачить, як може він Бога любити, Якого не бачить? І ми оцю заповідь маємо від Нього, щоб, хто любить Бога, той і брата свого любить!» (1 Ін. 4:20-21).

Нашим ближнім є той, хто поруч (близько), той, кому потрібна допомога, і наше ставлення до ближнього є проявом нашого стану серця. Шукання свого, корисливості, використання когось в наших власних цілях, свідомі маніпуляції кимось приносять в наше серце насіння гріха. Впливають на нас так, що ми стаємо байдужими і в результаті втрачаємо не тільки любов до ближнього, але і Бога.

Якось пастор львівської Церкви, з якої я походжу, проповідував на тему: «Хто мій ближній?», і по-закінченню проповіді він спитав: «Хто є твоїм ближнім, і чи готовий ти стати ближнім для інших?»... Через Ісуса Христа ми стали ближніми для Бога і в Бозі ми є ближніми усім людям, що поруч нас.

Коли так сталося, що з певних, можливо, вагомих, причин ви не любите ближнього, то дослідіть своє серце. Не мусите вдавати любові, і краще не треба, але маєте знайти шлях до примирення, з собою в першу чергу. Це ваш особистий шлях, який потрібен для направи вашого серця. Хтось мудрий сказав – те, за що ви мене не любите – це ваше, а те, що мене дратує в вас – це моє. Часто проблема не в людині, оскільки вона завжди була такою, якою ми її знали від початку, але проблема в нас самих, коли ми починаємо когось не любити за те, що помічаємо в комусь наші ж погані сторони. Старайтеся зрозуміти людину, чим мотивовані її слова, дії. Чому вона поводить відповідним чином? Те погане, що людина робить чи зробила по відношенню до вас, мусить мати свої витоки, своє коріння. Розмова «один на один» часто є найефективнішим засобом всіх непорозумінь. Зрозумійте: людина грішна і неідеальна, її дії часто є помилковими, тому ставтеся до ближнього, як до себе – ваші ж дії, слова теж не завжди є правильними, але при цьому ви не перестаете себе любити.

Оксана Нестеренко

РУЙНІВНА СИЛА СТРАХУ

ма кажуть: *«у страху очі великі»*. Коли в житті людини з'являється параноїдальний страх – це найнебезпечніша руйнівна сила, яка знищує все на своєму шляху. Фобія – це рабство, яке призводить до відчаю, депресії, паніки, до порушення закону та навіть до самогубства. Страх підживлюється нашою уявою та силою віри в те, що недобре; це повна протилежність Божій вірі, яка, навпаки, спрямовує наше життя на краще та наповнює нас радістю, вдячністю та бажанням бути корисними для людей та Господа.

В Біблії сказано: *«Страх розставляє пастки перед людиною, а хто довірився Господу, житиме безпечно» (Пр.29:25). «Бо справжні діти Божі – це ті, хто керується Духом Божим. Адже Дух, який ви одержали, не перетворює вас на рабів і не змушує знову боятися, а робить вас усиновленими дітьми Божими» (Рим. 8:14-15).* Диявол робить людей рабами власних пожадливістей та страхів, і тільки Господь може зробити нас вільними та щасливими людьми, які з впевненістю дивляться у майбутнє, незважаючи ні на які страхи.

Іноді страх передається від одного до іншого, а буває так, що навіть масово атакує уми людей.

Пригадаємо війну Ізраїля з філістимлянами (сучасною Палестиною) за царя Саула, коли вийшов уперед один кремезний воїн зі стану філістимлян на ім'я Голіаф. *«Звитяжець на ім'я Голіаф, родом з Гата, вийшов з табору філістимлян. На зріст він був шість ліктів і п'ядь (приблизно 3 метри), у бронзовому шоломі, у панцирі з бронзової луски, що важив п'ять тисяч шекелів (приблизно 57,5 кг). На ногах у нього були бронзові наголінники, а за плечима висіло бронзове ратище. Держак його списа був схожий на ткацький вал, а залізне вістря важило близько шестисот шекелів (приблизно 6,9 кг)» (1-а Сам.17:4-7).* На хвилиночку уявіть собі цього велетня під 3 метри ростом, зодягнутого у броню вагою під 60кг, що тримає списа, вістря якого важило 7кг. Думаю, недарма так переполохалися у стані ізраїльському, що *«Саул та військо ізраїльське налякані, відступалися»*, доки не побачив це все юний Давид, як все військо Саулове тремтить від страху. Незважаючи на те, що він ще був зовсім юнак, він був єдиний, ким не заволодів страх. Він без усякої броні та зброї, маючи при собі лише пастушачу торбу з камінням і пращу, якими він відганяв диких звірів від отари, в ім'я Господа сміливо виступив проти Голіафа та поразив його в чоло так, що той впав мертвим.

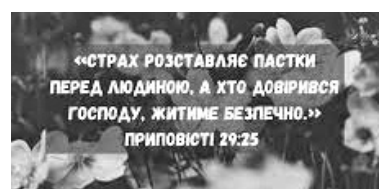
На протязі історії людства завж-

ди траплялися певні обставини, які наводили жах на цілі країни та народи. Криваві війни, жорстокість, геноцид, голод, пандемії невиліковних хвороб, жажливі природні явища та багато чого подібного. Та чим далі, тим більше зростає їх кількість по всьому світі. Ісус передбачив це все, щоб попередити нас: *«коли почувете ви про війни й перевороти, не лякайтеся; це неодмінно має статися, але це ще не кінець»*. Потім Ісус сказав їм: *«Народ повстане проти народу, а царство – проти царства. Голод і чума лютуватимуть, й землетруси траплятимуться в різних місцях. Повсюди відбуватимуться жажливі події, та з Неба прийдуть великі знамення, щоб попередити людей. На сонці, місяці й зірках з'являться знамення, і всі народи землі впадуть у відчай. Збентеження охоплять їх, коли завирує і здійметься море. Люди будуть непритомні від страху і боятимуться всього, що траплятиметься зі світом, а всі небесні тіла зміняться. І тоді народи побачать Сина Людського, Який йтиме у хмарах з великою силою та славою. Тож коли все це почнеться, то не лякайтеся; встаньте й підведіть голови, бо ваше спасіння буде вже близько» (Лук.21:9-28).* Незважаючи на всі ці жажливі події, які з усією більшою силою розгортаються на наших очах, Ісус застерігає нас не лякатися і не

панікувати, а залишатися твердими та спокійними в надії на Господа і Спасителя людства. Люди будуть непритомні від страху, тому що страх паралізує та знищує нас зсередини, він, як магніт, притягує до нас все те, чого ми боїмося. Коли з Йовом трапилося лихо, він сказав: *«бо те, чого боявся, уже звалилося на мене, чого страшився, те уже настало» (Йов 3:25).*

Дехто сказав, що страх – це позбавлення допомоги від розуму. Наякана людина не усвідомлює, що відбувається, і сама впускає в своє життя хвороби, прокляття, невдачі та пагуби. Тому краще мати віру Божу, щоб, як Давид, сміливо виступити вперед, не лякаючись жодного Голіафа, який з'явиться на нашому шляху. Якщо ми з Господом, а Він з нами, то нам нема чого боятися! Бог вірний в Своїх словах та обов'язково спасе і захистить вірних Своїх від усякого зла! Віруюча людина, по волі Господа, помирає тільки своєю смертю або за ім'я Христа. *«Не полишайте ж мужності своєї, вона принесе вам велику винагороду» (Євр.10:35).*

Костянтин Скобелев

НЕБЕСНА КРИНІЦЯ

СВИДЕТЕЛЬСТВА ПЕТРА ГРЕБЁНКИНА

**«О вы, напоминающие о Господе,
не умолкайте!» (Ис. 62:6)**

Родом я из Сибири, из Кемеровской области, жил там с родителями до 7 лет. Родился я в христианской семье. Сейчас я абсолютно убеждён в том, что каждому необходимо пережить личную встречу с Богом. Это очень важно. Бог дал мне пережить это в моей жизни, и когда я буду свидетельствовать, то те, кто тоже пережил, они поймут меня.

Это было в 60-е годы, отца сослали за веру (после тюремного заключения), и мы, четверо детей, вместе с мамой переехали к нему, на север Томской области. Папа учил нас, детей, чтобы мы в школе, на уроках пения, не пели коммунистические песни, потому что мы христиане, у нас есть свой композитор, Проханов, и мы поём его песни. И я отказывался. Учителем пения был человек жестокий. Он учился в этой же школе, его выгнали за плохое поведение, но через несколько лет, где-то отучившись, он пришёл работать учителем пения в эту же школу. Характер у него остался тот же. Каждый урок он вызывал меня к доске петь и ставил в журнал жирную единицу. Он даже поднимал вопрос о том, чтобы родителей лишили родительских прав. И вот однажды, мне не было ещё 11-ти лет, мы учили русскую народную песню «Среди долины ровныя». И вот все 40 человек поют, учитель ходит по классу, играет на баяне и наклоняется к каждому ученику, слушает, как он поёт. И так рассчитал, что на припев «Один, один, бедняжка, как рекрут на часах» он подошёл ко мне. А я не пою. Он собрал всех учеников вокруг меня и они пели этот припев, пока не кончился урок! Это надо было пережить... Я иду домой и в душе молитвенный вопль: «Господи, я больше не могу!». Я уже сознательно молился тогда. Я шёл один, от меня все отвернулись. И когда я вот так сказал в душе, я прямо физически почувствовал, как рядом со мной кто-то пошёл. Я оглянулся – никого нет. А внутренний голос четко и понятно говорит: «А знаешь ли ты, Пётр, что ты счастливее всех своих обидчиков?». Я говорю: «Господи, я знаю!». Я узнал Его! Бог даёт такое ведение. «Ты счастливее всех своих насмешников. Они не знают Меня, а твоё имя записано в книге жизни. Вот отец твой страдает несправедливо. Велика награда его...». Отец был на ссылке за Слово Божье, а осудили его как туеядца...

Я шёл домой, и великая радость была в сердце моём, я не замечал никого, я смеялся и плакал, я прыгал от радости. В тот момент я понял, что навсегда принадлежу Господу, и мы никогда не расстанемся. Это был поворотный момент в моей жизни.

Мы с женой всегда с благодарностью вспоминаем наставников, которые были в нашей родной церкви, они вложили в сердце любовь к Господу и страх Божий. Те искушения, которые бывают практически у всех, преодолевались очень легко, и Бог хранил и дух, и душу, и тело, за что я очень благодарен Господу.

В военкомате на моём личном деле было написано синими чернилами: «баптист». И военком сказал мне: «Ну, я тебе устрою...». Служил я в городе Ангарске в военно-строительной части, оружие в руки не брал, отказался от присяги. Бог дал всё это пройти, слава Ему! Мы с другом ходили на собрание в Ангарске, если не в увольнение, то в самоволку. Однажды на собрании встретили солдата, который демобилизовался и рассказывал, что там, где он служил, не было верующих, ему было трудно. А мы возьми и похвастайся – а вот у нас... а вот мы...» Идём в часть после этой похвальбы – а в нас кто-то стал стрелять. Пришли в часть, посмотрели друг на друга и сказали: «Ну как – мы? Если бы не Бог был нашей охраной, то мы бы точно не дошли».

Я служил с 1973 по 1975 год, в 1977 году женился, уже 44 года мы вместе, слава Богу!

Бог дважды хранил меня от смерти. Я работал водителем на автобазе. Машина стояла в боксе на ремонте. Самосвал был старенький, мотор не работал, его ремонтировали мотористы, а я, чтобы что-то делать, поднял кузов, подставил стоечку, взял ключи и кручу гайки. Я не знал, что кузов вот-вот упадет. Мой ключ, которым я работал, был старый, разбитый, а справа, на подножке, лежа-

ли другие ключи. Я решил встать на раму, прыгнуть на землю и взять новый ключ. Я встал, прыгнул, и когда я летел на землю, у меня за спиной летел кузов на моё место! Когда я повернулся – кузов лежал. Грохот, машина аж подпрыгнула... Я неправильно поднял кузов, не поставил дополнительную стойку, и в 19 лет от меня остались бы одни ноги, но Бог видел, что у меня должна быть жизнь впереди, должны быть дети, внуки, и это свидетельство славы Господней! Слава Ему! Господь подставил Свою руку.

Были переживания и с моими детьми. Когда родилась самая младшая дочь, её не хотели выписывать из роддома, так как у неё была температура, она плакала. Врачи подозревали менингит. Хотели брать пункцию, делать рентген, а это всё опасность для здоровья, и мы не хотели делать обследования. Нам предложили подписать отказ, чтобы если ребёнок умрёт дома, врачи не несли за это ответственности. Я поехал домой помолиться Господу, узнать Его волю. Позвонил друзьям, попросил помолиться вместе со мной. Я встал в своей комнате и сказал Господу: «Боже, если я встану на колени и мои руки сами поднимутся к небу, и дух будет славить Тебя, я еду без колебаний и забираю свою дочь»... Я не опустился, я рухнул на колени, руки сами поднялись к небу и дух стал славить Господа на русском и на ином языке! Я поставил условие для утверждения, и Бог ответил! На сердце пришёл мир и покой. Я поехал забирать дочь. Мы подписали все бумаги, привезли дочь домой, и за все эти 27 лет она ни разу не болела. Я вечером побоялся даже померить температуру, но на утро она была нормальной. Бог явил милость, слава Ему за это! Нам потом звонили, просили привезти ребёнка для обследования, но в этом не было нужды. Если мы с верой обращаемся к Господу, Он отвечает, Он слышит!

В хрущёвские времена, когда были гонения на верующих, мой отец работал завхозом в больнице. Каждую весну он пахал огород. Каждый раз он чистил плуг и смазывал его солидолом. В тот год он вспахал огород, почистил плуг и взял солидол для смазки, но подумав, бросил его на землю и сказал: «Больше он мне не пригодится». Так и произошло. Отца посадили в тюрьму за веру в Бога. Бог дал ему это предчувствие.

Сейчас я живу в Калифорнии, а раньше жил в Сакраменто. Там я похоронил свою маму, и мы каждый год ездили на кладбище. Перед очередной поездкой я решил поменять передние колёса на задние, так как они были получше. Откручиваю гайку, и она отрывается вместе со шпилькой! Никогда на легковой машине этого не было. на грузовой – было. Первая мысль – дороги не будет. Пробую открутить на заднем колесе – и тоже отрывается гайка со шпилькой. И снова мысль: дороги не будет. Я иду домой, рассказываю жене – решили не ехать. Но ехать-то хочется... Говорю: «Господи, если нам дадут напрокат хорошую дешёвую машину и это будет «Тойота», то поедем». Но потом нашли напрокат машину и поехали с тремя детьми. Выехали рано утром. Въехали в Калифорнию – жена и дети уснули, и я на хорошей трассе тоже уснул. Но хорошо, что там была насечка, на которой я проснулся. А за ней был обрыв. Страшно даже представить, что бы было... До самого Сакраменто я уже не заснул. Но это ещё не всё. Мы остановились у друзей, а в 2 часа ночи на улице у нас под окнами началась сильная стрельба, стреляли в соседа-мексиканца. Все очень напугались. А потом – стук в дверь. Жена с детьми спрятались под кровать, я не находил в себе сил открыть дверь, открыл хозяин. Это уже была полиция. Бог наперёд знал про стрессы, которые ожидали нас, он оберегал нас. Но мы шли напролом, и это было нам не на пользу. Слава Бо-

гу, Он нас сохранил. Если Бог останавливает – не идите напролом.

Желаю всем быть верными Господу, чтобы получить венец жизни. Бог сердцеведец, Он поддерживает тех, кто вполне предан Ему.

Источник: [m.youtube.com](https://m.youtube.com/watch?v=...).
программа «Пасторский час»,
ведущий – Вячеслав Бойнецкий. 13.07.2021 г.

КАК МОЖНО ЛУЧШЕ ДУМАЙТЕ О ЛЮДЯХ

*Как можно лучше думайте о людях.
Как можно чище думайте о них.
Наш объектив так узок и так скуден,
Нам трудно рассмотреть себя самих.*

*Куда нам в жизни ближних разбираться!
Нам заповедь оставлена: любить.
Любить сложнее, чем любящим казаться.
Но Бог способен сердце изменить.*

*Лишь Бог способен поменять все мысли,
Судью внутри тебя разоблачить,
Чтоб разум чистым стал, чтоб глаз
был чистым,
Чтоб с чистотой о ближних говорить.*

*Мы видим только краешек их жизни,
За всем же наблюдает мудрый Бог,
Всезнающий, Всевидящий, Всевышний.
И Он Один всем подведёт итог.*

*Ты видишь грех - Бог видит покаянье.
Ты видишь ложь - Бог видит боль и гнёт.
Ты видишь труса, а Господь - стenanье
И то, как он к победе вновь придёт.*

*Бог видит каждой мысли направление,
Мотивы сердца, склонности, труды.
И даже к самым злым долготерпенье
Имеет Бог, спасая от беды.*

*И чтобы нам с тобой не ошибиться
В суждениях наших, Бог велел любить,
Прощать и за обидчиков молиться,
И с кротким сердцем с ними говорить.*

*Как ранил ты другого не однажды,
Почаще для примера вспоминай.
И грех других не так уж будет важен,
Таким не будет грузом их вина.*

*Путь на земле среди людей так труден,
Средь глиняных горшков, существ плотских!..
Дай Бог нам думать лучшее о людях!
Дай Бог нам чище размышлять о них!*

Светлана Теребилина

ИДТИ К БОГУ – ЭТО ОСОЗНАННЫЙ ШАГ ОЧИЩЕНИЯ ОТ ЛЖИ

Когда мы читаем Слово Божье, мы видим, что Бог заповедал ещё с времён Моисея не лжесвидетельствовать. Бог правдив, поэтому Он всегда был против лжи. И человек, который хочет быть с Богом, осознаёт сущность Бога, святость, праведность. Идя к Богу, он осознаёт, что выбирает путь очищения от ложных мыслей, ложного образа жизни, которые обманым путём насадил ему диавол, который есть отец лжи. Когда люди не с Богом – они с диаволом, они находятся в обмане, всех их сатана обманул тем или иным способом. Но когда человек познаёт Бога и признаёт, что его жизнь неправильным образом сформирована, и он неправильно живёт, этот образ жизни ложный, что надо выбрать тот образ жизни, который предложил Бог, он оставляет своё состояние, в котором был обманут диаволом и идёт к Богу, который есть Спаситель от всей лжи и обмана.

Все рожденные на земле соприкасаются с обществом, которое является лживым. Слово Божье говорит, что всякий человек – лжь и легче пустоты. Нет такого человека, который в своей жизни не лгал. Каждый в какой-то степени говорил лжь. Иногда маленькой лжи даже не придаётся значение как греховному поступку, так как считают, что это мелочи. Но когда мы говорим о лжи, мы должны понимать, что лжь – это не только исходящая от нас неправильная информация, но и как следствие – это неправильный, ложный образ жизни. Люди, пришедшие к Богу, когда-то сами были лжецами и не раз были и сами обмануты. Виктор Иванович Белых говорил, что если бы на земле хоть на один час люди начали говорить только правду, мир рухнул бы, столько в нем лжи. Бог изначально говорил: не лжесвидетельствуйте, т.к. Он знал, сколько лжи на земле. И когда распинали Иисуса Христа, также взяли двух лжесвидетелей, которые лжесвидетельствовали против Господа. И все священники и Синод ясно

понимали, что это есть прямое нарушение заповедей Божьей, но пошли на этот плохой поступок.

Многие люди строят свою жизнь на проклятом хлебе, т.е. неправомерно заработанном, нечестным трудом, на лживом образе жизни. Это не есть хлеб благословения. И люди думают, что если не обманут – не проживут. Но всё это, как говорится, «для дырявого кошелька». Когда мы читаем Писание, там есть очень хорошее место – история об Иакове. Он вырос в благочестивой семье, имел определённый духовный образ мышления, потому что видел в отце и дедушке – Исааке и Аврааме, – что они очень духовные люди. Он понимал, что они имеют благословение, но захотел иметь это благословение обманым путем. Он украл это благословение у старшего брата. Свой жизненный путь он начал со лжи, без всяких духовных принципов и осознания этой лжи. И это было настолько серьёзно в глазах отца и брата, что Иаков вынужден был убежать как преступник, скрываясь от наказания. Он так и назван – Иаков, что значит «обманщик». Свою жизнь он начал с обмана. И когда он убежал, ему явился во сне Господь, и Иаков увидел лестницу, уходящую в небо, по которой поднимались и спускались ангелы. Это видение очень сильно коснулось его, и после того, как он встал, он взял камень, на котором спал, налил на него елей и дал Богу обет, что из всего того, что Бог даст ему, он отдаст Богу десятую часть. Он понимал этот духовный принцип, что для того, чтобы быть благословенным, надо дать Богу десятую часть. Сначала он просто хотел получить бла-

гословение без всяких духовных принципов, но это сновидение сильно повлияло на него. Он убежал к своему дяде, Лавану, тот принял его, Иаков полюбил дочь Лавана Рахиль и попросил её себе в жёны. За неё он должен был отработать у Лавана 7 лет даром. Через 7 лет Лаван обманул Иакова. Иаков получил жену, но не Рахиль, а Лию, её сестру. Но Иаков уже не был тем Иаковым, что в доме отца

своего. Увиденное видение коренным образом поменяло его. Видя обман по отношению к себе, он согласился ещё семь лет работать и ждать ту, которую любил. Он уже не прибегал к лукавству и обману, он стал смиренным человеком и совершил долгий путь для достижения желаемого. Несмотря на то, что он был избранным, было нужно, чтобы как он лукаво поступил – с ним поступили ещё в 10 раз более лукаво. У Иакова появляются жёны, наложницы, дети, он тяжело работает, так как скотоводство – это тяжёлый труд, и Лаван всячески старается, чтобы Иаков не разбогател и был зависим от него. Между ними были всяческие договорённости: какого цвета рождаются ягнята, тому и будет принадлежать, но Бог ещё до рождения менял цвет ягнёнка, чтобы он принадлежал Иакову. И стадо Иакова умножалось. Любое решение Иакова имело ответ от Бога. Иаков увидел, что Лаван и его сыновья начинают относиться к нему очень плохо. И написано: «И увидел Иаков лице Лавана, и вот, оно не таково к нему, как было вчера и третьего дня» (Быт. 31:2). Но Иаков оставался на месте, хотя видел силу Лавана и исходящую от него угрозу. Он был другим

человеком. Господь явился Иакову и сказал: «...возвратись в землю отцов твоих и на родину твою; и Я буду с тобою» (Быт. 31:3). Иаков честно трудился, он уже не был обманщиком, поэтому он собрал жён своих, объяснил им опасность, рассказал о повелении от Господа и ушёл от тестя. Лаван догнал Иакова и сказал, что ночью Бог явился к нему и запретил делать зло Иакову. У Лавана не было обвинения против зятя, а у Иакова были претензии к тестю: «Я служил тебе четырнадцать лет за двух дочерей твоих и шесть лет за скот твой, а ты десять раз переменял награду мою» (Быт. 31:41). Но Иаков стал настолько смиренным, что он без Божьего откровения не предпринимал ничего, пока Бог не повелел ему уходить.

Так и в нашей жизни: какими бы обманщиками мы не были, но когда в нашу жизнь приходит слово от Бога, мы меняемся, меняемся до конца жизни. Несмотря на то, что в жизни нам приходится перетерпеть что-то, мы с Божьей помощью уже не действуем, как обманщики, начинаем смиряться, побеждать и дожидаться решения от Бога. Так было и в жизни обманщика Иакова: после встречи и повеления от Бога он стал правдивым человеком. Это прообраз того, что мы когда-то находились в мире, были лжецами, но захотели идти к Богу и приняли осознанное решение – очищаться от лжи. Иаков был лжецом до определённого момента, но потом его невозможно было в чём-то укорить. И Иаков всегда искал мирных путей решения проблемы. После встречи с Богом он понимал, что не может быть с Ним, не освободившись от лжи. Когда мы идем к Богу – Он освобождает нас от лжи, так как лжецы не наследуют царства Божьего.

Да благословит нас всех Господь, чтобы мы носили в себе истину, но ни в коем случае не лжь.

Саркис Исоян.

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, увійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

**Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути
Слово Боже і де помолитись за вас.**

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

**ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ,
ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.**

Свідцтво про
державну реєстрацію
друкованого засобу
масової інформації
Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса:
christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса:
м. Вінниця,
вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор:
Ісоян Карен Григорі
Коректор: **Олена Ронжина**,
Відповідальний редактор:
Костянтин Скобелев

Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень
(благодійних внесків) – № рахунку: **26205880550147**
МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування карту № 5168 7574 0249 7244 Ронжина Олена Анатоліївна

Надруковано:
ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед»,
м. Вінниця, вул. Чехова 12а,
тел.: (0432)55-63-97. Зам.2120711
Наклад: 2000 примірників.

